

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/35/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225036
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225036.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 15C/195/2012 - 210, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť titulom majetkovej škody sumu 125 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 660 eur, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, keďže nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 10. 10. 2014. Svoje rozhodnutie v časti výroku, ktorým žalobu zamietol odôvodnil právne ust. § 4 písm. a), § 9 ods. 1 v znení účinnom v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, § 9 ods. 2 v znení účinnom od 01. 01. 2013, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (od 15. 12. 2009 do 31. 05. 2010), § 129 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, keď nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou nemajetkovou a nemajetkovou škodou. Poukázal na skutočnosť, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu), vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 37Er/847/2010 bolo dňa 13. 01. 2011 súdnemu exekútorovi udelené poverenie na začatie exekúcie č. 5102*088368, na základe jeho žiadosti zo dňa 10. 5. 2010 a uznesením zo dňa 13. 1. 2011 bolo exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavené, z čoho sa dá usudzovať, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodrжал pätnásťdňovú zákonnú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 247 dňoch od doručenia žiadosti, t. j. nie po viac ako dvanástich mesiacoch, ako uviedol žalobca vo svojej žalobe, avšak zároveň došlo k čiastočnému zastaveniu exekučného konania. Poukázal na skutočnosť, že z Exekučného poriadku vyplýva, že 15 -dňová lehota platí iba v prípade, ak súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom s tým, že zákon nerieši, v akej lehote je súd povinný rozhodnúť v prípade, ak zistí čiastočne rozpor exekučného titulu so zákonom, ako to

bolo v posudzovanej veci. Poukázal na skutočnosť, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom s tým, že nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote a preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty s tým, že podľa súčasného znenia zák. č. 514/2003 Z. z., všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu, nakoľko však právna úprava tohto zákona účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovalo vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, dospel súd prvého stupňa k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty, t. j. k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava II, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, a nakoľko podľa Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu, s argumentáciou žalovaného, odvolávajúceho sa na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06. 2010, sa nestotožnil. Súd trval na dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v konaní nepreukázal s tým, že pokiaľ sa domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, mal za to, že aj v prípade, ak existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik však žalobca nepreukázal. Uviedol, že listinný dôkaz, ktorý žalobca založil do spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 9C/28/2012, znalecký posudok číslo 1/2014 vypracovaný dňa 17. januára 2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia výšky majetkovej škody nepreukazuje vznik ani výšku skutočnej majetkovej škody v prejednávanej veci, ale vyčísluje iba náklady všeobecne - paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných Okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných Okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach s tým, že takto vyčíslené náklady nie sú skutočnou škodou, ktorú bol žalobca v konaní povinný preukázať, keďže ide iba o všeobecne vyčíslené náklady a nie o jeho náklady, ktoré boli skutočne, preukázateľne a priamo vynaložené žalobcom v tomto, ako aj v každom konkrétnom prípade. Poukázal na skutočnosť, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak, avšak vzhľadom na kontradiktórny charakter a zásadu unesenia dôkazného bremena účastníkom konania v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, samotná okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automaticky vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Súd prvého stupňa uviedol, že z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, ktorými je podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení a v prípade právnických osôb v povesti spoločnosti, ale taktiež v neistote v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. . V dôvodoch svojho rozhodnutia zároveň poukázal na to, že

žalobca svoje tvrdenia v tomto smere žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal, pričom súd nemôže žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, bez preukázania a konkretizovania, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené s tým, že hoci žalobca tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prietahy v konaní. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 30Cdo/675/2011, z odôvodnenia, ktorého vyplýva, že nepríjemnosti spôsobené členom vedenia spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnické osoby nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť). Uviedol, že z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, zaväzoval povinnú D. Z.X. na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku z omeškania odporovalo dobrým mravom, z dôvodu ktorého bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia, a preto by nebolo ani primerané a účelné, aby žalobcovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne (91, 25 % ročne), ktorá odporovala dobrým mravom, bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Poukázal na skutočnosť, že nedodržanie zákonnej lehoty o 247 dní ani nemohlo na strane žalobcu spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody, či nemajetkovej ujmy, keď je neprípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčného povinného na súd, nakoľko pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu, keďže pokiaľ žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzročený s rizikom insolventnosti povinného, ako aj s tým, že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením konštatovanie porušenia jeho práva. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že je možné priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní, nakoľko výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, a preto sa výška nemajetkovej ujmy líši na základe individuálnych daností prípadu a preto výšku nemožno paušalizovať s tým, že nebol oprávnený skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, nakoľko samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu s tým, že aj v prípade, ak by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu, aj vtedy by bolo nevyhnutné preukázať existenciu nemajetkovej ujmy, ktorej vznik však žalobca nepreukázal. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou s tým, že ak by aj žalobca vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, vznik ním tvrdených nákladov nepreukázal, keďže neuniesol dôkazné bremeno, že v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu ukončeniu exekučného konania. Nestotožnil sa ani s námietkou premlčania vznesenou žalovaným, nakoľko v posudzovanej veci mohlo dôjsť ku vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy u žalobcu najskôr po uplynutí 15 - dňovej lehoty od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (10. 05. 2010), teda dňa 26. 05. 2010 s tým, že návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého premlčacia doba neplynie, bol žalovanému doručený dňa 23. 04. 2012 a nakoľko žaloba bola podaná na súd prvého stupňa dňa 27. 09. 2012, bola podaná pred uplynutím zákonnej premlčacej doby. Prejednanie veci v neprítomnosti oboch účastníkov konania na pojednávaní dňa 15. 10. 2014 odôvodnil vecne tým, že napriek riadne doručenému predvolaniu sa žalobca na pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani nepožiadaval o jeho odročenie z dôležitého dôvodu, pričom ani žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil. Uviedol, že právny zástupca žalobcu doručil súdu emailom, odoslaným dňa 10. 10. 2014 o 16:14 hod. návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady

neustrannosti súdu a sudcu, spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním vecí. Zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania odôvodnil právne ust. § 109 ods. 2 písm. c), § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a vecne tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 10. 07. 2013, č. k. II. ÚS 392/2013 - 9, sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 5NcC/60/2012 - 19 odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie, z dôvodu ktorého nie je daný dôvod na prerušenie konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. (správne číslo konania) 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový

súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dĺžnik) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dĺžnik nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prielohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prieťahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01.06.2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. februára 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu,

výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil pojednávanie na deň 15. 10. 2014, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil (predvolanie doručené žalobcovi dňa 23. 07. 2014 a jeho právneho zástupcu dňa 06. 08. 2014) a napriek tomu, že emailovým podaním zo dňa 10. 10. 2014 požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a navrhol prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 5NcC/60/2012, sa žalobca, resp. jeho právny zástupca na pojednávanie dňa 15. 10. 2014, nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie a to napriek tomu, že žalobca mal nesporne vedomosť o tom, že o jeho ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol viac ako rok pred pojednávaním, nariadeným prvostupňovým súdom (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 07. 2013, č. k. II. ÚS 392/2013 - 9).

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o ich odročenie, svoju neprítomnosť ani neospravedlnil, správne postupoval súd prvého stupňa, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 17. októbra 2012, č. k. 5NcC/60/2012 - 19 rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II, JUDr. Gabriela Donnerová nie je z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčená a zároveň o ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 10. 07. 2013, č. k. II. ÚS 392/2013 - 9 tak, že sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, nakoľko súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že žalobca dôkazné bremeno v konaní neunesol a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátu a vznikom škody na jeho strane nepreukázal a preto dokazovanie výšky škody je právne irelevantné.

Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, bolo povinnosťou prvostupňového súdu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškania, keďže aj uvedená argumentácia žalobcu svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 06. 08. 2014 (viď č. I. 80 spisu) prevzal právny zástupca žalobcu vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 01. 08. 2014 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trov nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.